

PARTS:

Apel·lant : Sr. **JB**

Advocat : Sra. **MCO**

Apel·lat : Sr. **EG**

Procurador : Sra. **EAM**

Advocat : Sr. **JBC**

SENTÈNCIA 135-2020

COMPOSICIÓ DEL TRIBUNAL:

President : Sr. **VINCENT ANIÈRE**

Magistrats: Sr. **JAUME TOR PORTA**

Sra. ALEXANDRA CORNELLA SOLÀ

Andorra la Vella, el 30 de novembre del 2020.

En nom del Poble Andorrà.-

Reunida la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia d'Andorra ha vist el recurs d'apel·lació a les actuacions més amunt referenciades.

En la tramitació d'aquestes actuacions han estat observades les prescripcions legals, i ha estat ponent la magistrada **Sra. ALEXANDRA CORNELLA SOLÀ**, el qual expressa el parer del Tribunal.

ANTECEDENTS DE FET

Primer.- En data 15 de juny de 2017, el senyor JB interposà demanda en reclamació de quantitat, pel procediment abreujat, contra el lletrat EG, del

despatx professional A, tot sol·licitant que se'l condemnés a satisfer-li les sumes de 3.000 €, incrementada pels seus interessos al tipus legal des del dia en què fou lliurada, és a dir, del 6 de setembre de 2011; de 1.000 €, incrementada amb els interessos al tipus legal des del dia en què fou abonada, és a dir, del 25 d'octubre de 2012; i de 500 €, incrementada amb els interessos al tipus legal des del dia en què també fou abonada, és a dir, del 6 de novembre de 2012. Subsidiàriament demanava que els interessos al tipus legal que generés la suma global reclamada de 4.500 €, s'haguessin d'abonar a partir de la contesta a la demanda, tot sol·licitant també i en tot cas la condemna de la part defenent a satisfer les costes judicials, inclosos els honoraris d'advocat, procurador i tota altra despesa que es pogués arribar a generar per la tramitació de la causa.

Segon.- El dia 29 de juny de 2017, la representació processal del senyor EG contestà la demanda oposant-se a la mateixa i formulant al seu torn demanda reconvençional, per la que sol·licitava la condemna del senyor JB a satisfer-li les sumes de 156,33 €, derivada de la minuta núm. BG-16248 després d'haver-li deduït l'import de 1.500 € abonada en el seu dia pel senyor JB en concepte de provisió de fons; i de 627 €, derivada de la minuta núm. BG-16249, tot interessant també la condemna de la contrapart a satisfer les costes judicials, inclosos els honoraris d'advocat, procurador i saig.

Tercer.- En data 13 de juliol de 2017, el senyor JB contestà la demanda reconvençional articulada de contrari oposant-hi la prescripció de la reclamació, la manca de realització dels treballs minutats i la manca de consentiment per la compensació que entén que el senyor EG va efectuar entre -segons ell- una part de la provisió de fons per ell abonada d'un import de 1.500 € i l'import reclamat en la minuta BG-16248, que originàriament era de 1.585 €. I pel que feia a la segona minuta reclamada (BG-16249) oposava també la prescripció de l'acció i la inexistència de l'encàrrec professional que hauria donat lloc a les gestions que l'advocat minuta.

Quart.- Practicats els mitjans de prova proposats per les parts i declarats pertinents i, una volta evacuats els respectius escrits de conclusions, en data 12 de febrer de 2020 requeia Sentència amb la següent part decisòria:

“DECIDEIX:

Desestimar íntegrament la demanda instada pel Sr. JB contra el Sr. EG en data 15 de juny de 2017, tot absolut a aquest darrer de les pretensions que contra ell exercitava el primer;

Estimar íntegrament la demanda reconvençional formulada pel Sr. EG contra el senyor JB i, condemnar a aquest darrer a pagar a l'agent la quantitat de 783,33 € i, les costes judicials, inclosos els honoraris d'advocat i de procuradora.”

Cinquè.- Contra l'esmentada resolució formula recurs d'apel·lació el senyor JB i, en virtut dels arguments que exposa en les seves conclusions, sol·licita que es revoqui la Sentència d'instància i que es doni lloc a totes les seves pretensions, inclosos els honoraris d'advocat i procurador de segona instància.

Sisè.- La representació processal del senyor EG s'oposa al recurs formulat i demana la íntegra confirmació de la sentència impugnada, amb condemna a la part recurrent al pagament de les costes judicials d'aquesta alçada, inclosos els honoraris d'advocat i procurador.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- Els greuges que la part recurrent oposa a la Sentència d'instància són:

En primer lloc, considera degudament acreditat que l'import de la provisió de fons que en el seu dia va abonar al lletrat EG ascendeix a 4.500 €, i no a 1.500 tal i com recull la Sentència d'instància, i que en haver cobrat el lletrat els honoraris per part del vençut en el procés (B, SA li va pagar les

costes) l'advocat li ha de retornar l'import global abonat en concepte de provisió de fons per aquella mateixa causa.

Segonament, entén que pel que fa a la minuta BG-16249, l'acció per reclamar l'import de la mateixa, es troba prescrita, ja que es facturen uns treballs dels anys 2011 i 2012 i que a més no guarden relació amb l'encàrrec efectuat al Bufet, que era la defensa contra la reclamació de B, SA. Concretament, es facturen gestions per alliberar al senyor JB dels embargaments que l'afectaven i, entre elles, les efectuades per aconseguir la venda d'un vehicle de la seva propietat i rèplica d'un Porsche. Treballs que insisteix que ell no va encomanar a l'advocat.

En tercer lloc, en relació a la minuta identificada amb el número BG-16248, considera que la part que fa referència la negociació per aconseguir el pagament de les costes per l'entitat bancària que va resultar vençuda havia de ser inclosa en l'import que la mateixa entitat va satisfer, no corresponent-li doncs a ell abonar-les i per la resta nega haver encarregat al lletrat la realització dels treballs professionals minutats, afegint que si el senyor EG va efectuar alguna gestió al respecte, ell ho ignorava.

I finalment, en considerar que el que va fer el lletrat és una compensació entre l'import de 1.500 € que, segons el senyor JB li havia de retornar -el pagat en concepte de provisió de fons- i la minuta BG-16248, en no haver-la consentit, la mateixa no es podia efectuar i, per tant, els diners li havien de ser retornats.

Segon.- La part recurrent es limita a reproduir allò al·legat en primera instància i que va ser examinat curosament i rebutjat per l'Hble. Batlle, sense que especifiqui per quina raó és desencertada la seva decisió, raó que seria més que suficient per desestimar el seu recurs.

No obstant, per tal de respondre, si és possible, amb una major amplitud als greuges exposats per la recurrent, cal posar de relleu que de la prova practicada a la instància es deriva que malgrat el contingut del full d'encàrrec professional, el senyor JB no va abonar l'import de 3.000 € tal i com ell insisteix en afirmar. El que s'ha acreditat és que en dates 25 d'octubre i 6 de novembre de 2012, va abonar les sumes de 1.000 i 500 € respectivament.

Tercer.- En efecte, l'únic extrem que avala el pretès pagament de 3.000 € és el contingut del full d'encàrrec professional de data 6 de setembre de 2011 (F. 16) on es fa constar literalment: "*La persona que realitza el present encàrrec efectua en aquest acte un acompte o provisió de fons per un import de 3.000 €*". I tot i que aquesta afirmació pugui constituir un principi de prova de la realització del pagament, aquesta decau quan es relaciona amb els fets constatats i degudament acreditats:

D'una banda, tota la prova practicada confirma aquesta manca de pagament. Les senyores C i G -que per la seva feina de secretàries del bufet, haurien d'haver rebut aquests diners, d'haver-se abonats en efectiu-neguen haver-los rebut. A més, el senyor Q, representant de la societat H, SL certificà i ratificà davant de l'Hble. Batllia que entre els apunts comptables del bufet no hi figurava cap ingrés dels pretesos 3.000 €.

En relació a la credibilitat d'aquests testimonis, que posa en dubte la part recurrent, aquesta Sala no té motius per dubtar-ne, ja que precisament per la seva condició de testimonis es troben sota l'obligació de dir veritat, donat que en cas contrari incorrerien en responsabilitat penal.

D'altra banda, tant la pròpia realitat econòmica al 2011 del senyor JB per ell mateix reconeguda: com és l'existència d'un embargament genèric sobre els seus béns, la seva voluntat inicial de vendre un vehicle per poder pagar els seus deutes, i l'haver finalment obtingut finançament per part del seu germà aproximadament al mes de setembre de 2012; com el

fet per ell mateix també reconegut de què la provisió de fons de 3.000 € l'hauria pagat amb diners obtinguts del seu germà; i la pròpia lògica, confirmen la inexistència del pretès pagament de 3.000 €. Perquè havent rebut els diners del seu germà sobre els mesos de setembre/octubre de 2012 (no s'ha acreditat la data exacta, només que fou durant aquells mesos) resulta impossible que al setembre de 2011 -1 any abans- amb aquests mateixos diners hagués pogut pagar la provisió de fons de 3.000 €. El que en canvi sí que s'ha acreditat és que amb els mateixos es van pagar 1.000 € al 25 d'octubre i 500 al 6 de novembre de 2012, tal i com afirma la part recorreguda. A banda de què que no té cap mena de sentit que si s'havien d'abonar 3.000 € en concepte de provisió de fons, al final, si seguim la teoria del recurrent, se n'hagin abonat 4.500 € (3.000 + 1000 + 500), resultant difícilment creïble que algú avanci més diners dels que els hi demana el professional contractat, sobre tot si -com és el cas- no es disposa de recursos.

I finalment, confirma encara més el resultat probatori anterior, el fet de què durant aquella mateixa època el propi recurrent patí un ictus que va afectar a la seva memòria, no podent doncs assegurar la realitat del que afirma.

Quart.- Per tant, el resultat de la prova practicada avala que la provisió de fons abonada pel senyor JB fou de 1.500 €, i no de 4.500, tal i com estableix la Sentència d'instància i procedeix confirmar en aquesta alçada.

Cinquè.- La part recurrent considera també que la reclamació que el lletrat EG efectua a través de la minuta BG-16249 quin pagament reclama, es troba prescrita perquè fan referència a treballs que s'haurien produït durant els anys 2011 i 2012.

Aquesta Sala ja ha tingut ocasió de pronunciar-se sobre aquesta qüestió en diferents ocasions. Així en la Sentència de data 29 de juny de 2017 i posterior Aute de 12 de setembre de 2017 (TSJC-347/16) es va establir:

“En quant a aquesta qüestió de la prescripció, no es discuteix que s’ha d’aplicar a les reclamacions d’honoraris d’advocat la prescripció triennial dels artesans i menestrals. El punt de discussió recau sobre la determinació del dies a quo del termini, tota vegada que la part defenent va defendre com a criteri determinant la data de prestació dels treballs.

“El tribunal va jutjar que en matèria d’honoraris d’advocat, no s’havia de prendre en compte la prescripció de cada assumpte sinó el conjunt d’assumpes de cada client, tota vegada que formen un servei professional conjunt, sense necessitat que vagin correlacionats i que per consegüent el dies a quo s’havia de fixar el dia en què finalitzaven els serveis professionals de l’advocat, considerats globalment.

Aquest plantejament s’ha de confirmar

(...)

Si bé segons el criteri general, el punt de partida de computació del termini és el moment on el creditor podria exercitar la seva acció de reclamació (teoria de l’acció nata) en un cas on el professional continua treballant pel client, el còmput del termini no es pot iniciar fins al moment on el professional ha deixat de prestar els seus serveis.

Aquest mateix criteri correspon a la realitat peculiar de les relacions entre l’advocat i el seu client, les quals es fonamenten en una relació de confiança i donen lloc a un seguit d’actuacions, no sempre interrelacionades entre elles en quant al seu objecte directe, però totes destinades a la defensa dels interessos del client considerat com un conjunt i en el decurs de les quals l’advocat, si bé pot obtenir provisions, pot més difícilment exigir el pagament d’uns treballs determinats.”. (La negreta és afegida).

Havent també manifestat aquesta Sala en la Sentència de data 14 de setembre de 2017 (TSJC 06/2017):

”els dies a quo del còmput de prescripció no s’inicia en el moment en què es porten a termes els treballs, sinó en el moment en què el deute és exigible ja que s’ha emès la factura corresponent ...”.

En conseqüència, si traslladem l'esmentada jurisprudència al cas que ara s'analitza, arribem a la conclusió de què l'acció de reclamació d'honoraris professionals exercitada no es troba prescrita. A més, en tractar-se d'una relació de confiança que provoca unes actuacions en defensa dels interessos del client, la provisió de fons abonada pot imputar-se a qualsevol de les minuts que es generin pels treballs realitzats, sense que es pugui considerar com una compensació de crèdits. Perquè una provisió de fons no és més que un avançament a compte i, doncs, no gaudeix de les condicions exigibles als deutes susceptibles de compensació que han de ser recíprocs, líquids, exigibles i certs.

Sisè.- En relació a la mateixa minuta BG-16249, també s'ha acreditat, d'una banda, la relació entre els treballs que s'hi facturen i l'afer indubtablement sotmès al lletrat (defensa contra la reclamació de B), ja que en la pròpia factura (F. 30) es posa de relleu que la finalitat de la venda del cotxe encomanda era per, entre altres, poder pagar la provisió als advocats (sol·licitada per la defensa del client contra l'entitat bancària), tot constant encara al final de la mateixa que finalment el client opta per no vendre el cotxe i demanar diners al seu germà, amb la mateixa finalitat.

I d'altra banda, que la feina minutada es va encomana al lletrat i es va realitzar. Així es deriva del certificat del senyor JS de l'empresa K (F. 83) que va ratificar en seu judicial, no resultant creïble que el lletrat efectués la feina de mutu propi, sense encàrrec previ, ja que difícilment hauria pogut gaudir de la informació necessària per dur-la a terme. I això malgrat la inexistència del pretès full d'encàrrec per les feines que es minuten, ja que com s'ha vist, les mateixes mantenen relació amb la que el propi senyor JB reconeix haver encomanat.

Setè.- Finalment, i contràriament al que afirma el recurrent, també s'ha demostrat que el contingut de la minuta BG-1648 relatiu a l'execució del pagament de les costes per part del banc, va generar diverses gestions a l'advocat, per evitar majors perjudicis al seu client, no havent-hi dubte que

les mateixes podien ser minutades pel professional. La prova de la realització d'aquesta feina es troba en què finalment les costes van ser cobrades directament pel lletrat. Així mateix i pel que fa a la pretesa manca d'encàrrec de les gestions efectuades, ens remetem al contingut del Fonament anterior, per resultar perfectament aplicable també al present. I en quant a la realització de la feina, aquesta es desprèn del contingut de la Nota-Informe obrant al foli 48.

Vuitè.- Procedeix doncs confirmar íntegrament la Sentència d'instància i, en virtut del principi del venciment objectiu, la desestimació del recurs justifica imposar al recurrent vençut les costes d'aquesta alçada.

Quant a les costes del saig, en no haver-se encara meritat no s'efectuarà cap pronunciament sense perjudici que si intervé es recorri a la Disposició corresponent de la Llei del Saig.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, ha pres la següent

DECISIÓ

Primer.- DESESTIMAR el recurs d'apel·lació interposat pel senyor JB contra la sentència de l'Hble. Tribunal de Batlles de 12 de febrer de 2020, que confirmem íntegrament.

Segon.- Imposar al mateix les costes judicials d'aquesta alçada.

Aquesta resolució és ferma i executiva.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-